

TERESA COLOM

CONSCIÈNCIA

Empúries

narrativa

Teresa Colom
Consciència

Editorial Empúries

Barcelona

Primera edició: novembre del 2019

© Teresa Colom Pich, 2019

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Realització Planeta

DIPÒSIT LEGAL: B. 23.071-2019

ISBN: 978-84-17879-22-8

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització escrita de l'editor; la llei preveu sancions per als infractors.

Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment de l'obra, podeu sol·licitar permís al Centro Español de Derechos Reprográficos, a través del portal www.conlicencia.com

o bé trucant als telèfons 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Tots els drets reservats.

EL DESCONEGUT

2090

Feia vint anys que la Laura Verns era dins el sistema de Safir. Un càncer incurable diagnosticat a l'edat de quaranta-tres anys havia activat els protocols per alliberar les seves connexions cerebrals del cos malalt i traspasar-les al sistema.

Tot havia passat com el personal de la companyia li havia descrit quatre anys abans, en el moment de contractar el servei, quan la Laura en tenia trenta-nou i ni de bon tros esperava morir tan jove. Des que la tecnologia permetia que la consciència sobreviqués al cos, però, ella, com molta altra gent, imaginava la possibilitat de deixar contractada una vida més enllà del decés de la carn. Es podia haver dirigit a Célinfib o a Ciandgen, les altres dues grans companyies del sector del neurotraspàs, però va escollir Safir perquè tenia un centre operacional a prop del seu apartament. «Sé que se't fa incompreensible que no et pugui explicar què sentiràs en el nou estat quan arribi el moment», li havia respost la comercial que s'havia fet càrrec del seu dossier, «però, mentre visquis en un cos que identifiqués amb tu des que vas néixer, no et facis certes preguntes. El dia que el teu cos mori i els neurocientífics et traspassin el cervell a un siste-

ma informàtic, la teva nova forma d'existència et semblarà tan natural com ara viure en una estructura de carn i ossos».

El seu organisme havia mort el 9 de març de l'any 2070 a les set del matí i, després de setze hores, trenta-dos minuts i vint segons de treballs, un dels equips de neurotraspàs de Safir li havia enviat els primers senyals per comprovar que ja havia esdevingut una vida de continuació.

Donada la naturalesa de l'actual existència de la Laura, la xifra de vint anys no significava res per a ella, al marge de saber que li faltaven cent anys abans de la primera renovació del seu contracte amb la companyia. Es tractava d'un pur tràmit ja que tenia un dipòsit amb ells, estructurat amb venciments parcials, de manera que, un cop finalitzessin els primers cent vint anys, es desemborsaria de manera automàtica l'import necessari per fer front a una quota per a cinquanta anys més, i, després, per a cinquanta més, i així fins a un total de quatre-cents anys, que s'afegirien als primers cent vint abonats per avançat en el moment de la contractació del servei. Després, un cop transcorregut el total d'aquests cinc-cents vint anys, l'empresa li assegurava un extra de permanència d'entre cent i dos-cents anys, que anirien a càrrec dels rendiments de la cartera d'inversions globals de Safir, de la qual ella posseïa una ínfima participació a través del dipòsit de venciments parcials que tenia amb la companyia.

Amb tot això, la Laura no tenia gens presents els seus pocs anys de permanència dins el sistema fins que la va anar a veure un antic amic, el Nicolai.

—Laura, fa vint anys que ets aquí —li va dir ell des de la cadira collada al bell mig de la sala de visites.

—Vint anys i tres mesos —li va puntualitzar, perquè, mentre ell acabava la frase, ella va comprovar la xifra per un altre dels seus canals mentals.

—Estàs disgustada amb mi, oi? —li va preguntar el Nicolai.

—No —li va respondre.

—Sé que es fa difícil d'entendre que no t'hagi vingut a veure mai després de tant temps. Més que disgustada, deus estar enfadada.

—No —va insistir ella.

Per què hauria d'estar disgustada o enfadada amb ell?, va pensar la Laura mentre el visualitzava a través de la connexió amb la sala de visites a la qual el sistema central li havia donat accés.

Després del segon «no» d'ella tots dos van callar i, durant uns moments, el Nicolai es va fregar les mans amb nerviosisme i va desenfocar la mirada, però al cap de no re va desenllaçar els dits, va reposar els palmells sobre les cuixes i va tornar a fixar els ulls al pany de paret del seu davant, on, quan parlaben, serpentejaven les ondulacions del so de les seves veus. Aquestes ondulacions, però, no eren fidels a la realitat: passaven per filtres que corregien els tons que es desviaven de la normalitat, entesa com parlar en un estat serè. Això volia dir que si alguna visita es

mostrava, per exemple, alterada, els pics de la seva veu s'aplanaven i l'ondulació suavitzada que la persona veia davant d'ella l'ajudava a creure que la sortida de to havia estat menor, i que el sistema i la vida de continuació que visitava no s'havien adonat del seu nerviosisme.

Aquest tipus de manipulacions reconduïen els ànims dels visitants cap a l'equilibri que havia d'imperar en els contactes amb les vides de continuació. Eren molts els retocs al servei d'aquesta finalitat: també s'aplicaven filtres de calidesa a les ones de les respostes que s'escoltaven a la sala per relaxar auditivament el visitant i perquè no percebés la inevitable fredor en les respostes de la vida de continuació. Aquesta fredor era una conseqüència de l'«equilibri estàtic» que regia les ments traspassades al sistema, i s'anomenava així perquè l'equilibri de les ments no es devia a forces que es contrarestaven, sinó que era resultat de l'aplicació de la Racionalitat Alliberada. Quan el sistema donava accés a un cervell al canal de visites, els seus angles de visió eren els mateixos que els del sistema central, que voltaven tota l'estança, però a les visites, en canvi, se'ls havia de proporcionar un punt de referència cap on dirigir-se, una presència material, i la representació de les veus en el pany de paret de davant la cadira també feia aquesta funció. Pels de l'exterior, mirar cap a aquell panell era com mirar a la cara la ment que visitaven. I el Nicolai va mirar endavant —cap a la Laura, segons la seva percepció— mentre ella el veia alhora des de tots els angles possibles. El posat inquiet d'ell li va deixat clar

que no l'havia creguda i que sí que es pensava que estava enfadada amb ell, però abans que la Laura el pogués corregir, el Nicolai va començar a exposar les raons que l'havien mantingut lluny de Safir durant aquells vint anys. No feia pauses per pensar, i va parlar amb una cadència que denotava la necessitat imperiosa d'explicar-se, i ella no va voler tallar-lo.

Segons el seu relat, les primeres setmanes no l'havia anat a veure per exigència de l'equip neurotècnic de la companyia. Com a la resta de persones properes, li havien demanat de no interferir en el seu procés d'estabilització. Un cop van quedar completades totes les fases, li van insistir que, si la seva visita no era a petició del client, era millor dilatar al màxim el període de desconexió de la ment amb l'exterior. De manera que va esperar. Com més temps passava, més costa amunt se li feia anar-hi, perquè: per dir-li, què?

—El que vulguis —li va indicar la Laura.

—Però no t'havia de dir res en concret...

—Per què concretar? —va preguntar ella.

El Nicolai va callar.

—Em feia por que em jutgessis —va confessar ell.

—I l'acusació? —va riure la Laura.

—No haver estat prou present abans de... la teva arribada aquí. I, un cop hi vas ser, no haver vingut de seguida.

—Has vingut, oi? Així que, compte, perquè si insisteixes en el teu retret de no haver vingut entraràs en un bucle. —La Laura va riure, de nou.— Faig broma! Ja entenc que «de seguida» té un pes per a tu que no té per a mi. I, pel que fa a estar present...

«Present» és un terme interessant. Em situes en el present? Creus que estic present? —La Laura va tornar a riure.

—Hi ha moltes coses de tu que ara no sé... —va dir ell i se li va afligir el rostre.

—Que has perdut el sentit de l'humor? —li va preguntar la Laura.

El Nicolai va callar i va abaixar la vista. Després es va tornar a encarar al panell mentre l'observava amb un cert desconcert, i va continuar la seva explicació.

Ell era poc més que un soldat ras dins el món de la neurociència, la seva formació era de neurotècnic i s'havia especialitzat i havia dirigit la seva carrera laboral cap al camp de la seguretat. Tenia coneixements molt per sobre de la mitjana de la població per entendre el nou tipus d'existència de la Laura, però si les ments de dins el sistema eren una caixa negra per als grans experts, per a ell, encara més. Amb el temps, la seva resistència a anar-la a veure havia anat a més, però el rondava amb força la consciència que ella era viva dins un sistema del qual ell intuïa els perills. Així que, en lloc de visitar-la de tant en tant i preguntar-li com estava, havia decidit que es dedicaria a fer recerca sobre les vides de continuació, i també intentaria trobar una via per arribar de manera interna fins a la Laura per assegurar-se que estava bé.

L'oligopoli format per Célinfiber, Safir i Ciandgen no ho posava fàcil. Eren tres compartiments independents i estancs que conformaven un món hermètic des d'on no es filtrava cap informació sense el vistriplau de les respectives cúpules. Llegir les seves publicacions

promocionals per aprofundir en la realitat de les vides de continuació era com anar a una empresa de serveis funeraris a resoldre dubtes sobre el més enllà. Saber què passava dins d'una de les tres equivalia, més o menys, a estar al corrent del que passava en les altres dues. Oficialment la rivalitat entre elles era absoluta —i, de fet, era així—, però, com que oferien el mateix servei, una notícia que el qüestionés les afectava totes. Això les obligava a certes complicitats i a respectar un pacte no escrit de no-agressió que tenia com a conseqüència principal el compromís de no contractar professionals provinents de les plantilles de la competència. Tampoc existia risc de fuga d'informació a través de personal d'empreses externes que els prestessin serveis. Les tres companyies ho tenien tot internalitzat. Així que l'única manera que tenia el Nicolai d'accedir a material sensible era parlar amb els de dins. I els de dins no parlaven. Malgrat les dificultats, se'n sortia; però sempre se li alçava el mateix mur davant: no aconseguia arribar fins a la Laura per saber si el seu estat era satisfactori —no preguntant-l'hi, que ho hauria pogut solucionar amb una simple visita— sinó segons els paràmetres d'aquells que la tenien sota control.

Com la Laura sabia bé, cada ment s'identificava a si mateixa amb un àlies que el client escollia en el moment de signar el contracte, era el nom que els cervells utilitzaven per relacionar-se entre ells o amb el personal de la plantilla, com en el cas de l'equip de psicòlegs. Ella utilitzava, simplement, Laura, el seu nom de pila. L'àlies de cada ment anava lligat a un

codi numèric que, a la pràctica, era el que s'usava per a qualsevol informació interna. Per al sistema, el que identificava les ments era aquell codi. Les dades reals estaven soterrades en l'univers digital i no s'empra-ven obertament per a res. Per a algú com ella, que es vinculés la Laura amb l'historial de la Laura Verns no tenia la més mínima importància, però per a moltes ments era vital mantenir l'anonimat. Dins els sistemes de l'oligopoli hi havia cervells de persones que havien estat molt poderoses mentre vivien en un cos i, tot i que ara eren cervells descarregats en una computadora, continuaven sent l'objectiu d'enemics, que ni de bon tros els consideraven morts i que en buscaven la completa aniquilació.

La casuística era tan variada com el nombre de clients que hi havia en el sistema. De vegades, per exemple, no eren exactament enemics els qui volien accedir a una certa ment, sinó persones o organitzacions interessades en les informacions que la ment havia acumulat en la seva vida anterior i la volien descarregar del sistema per extreure'n totes les dades possibles, sense preocupar-se, evidentment, de tornar-la sana i estalvia a la computadora. Així, doncs, la seguretat era una de les grans obsessions de l'oligopoli. Per saltar del codi numèric intern a la identitat real de la persona calia la col·laboració d'almenys tres empleats d'àrees diferents o tenir un accés d'alta prioritat al sistema.

El Nicolai li va fer saber que durant anys havia recopilat informació de manera extremament discreta per no allunyar els seus informants involuntaris.

Estava al corrent de la instal·lació de nous programaris i del perquè havien quedat obsolets els anteriors, o era capaç de contrastar els rumors que, constantment, circulaven per les xarxes sobre suposades males praxis que perjudicaven les vides de continuació. El Nicolai havia obtingut aquell fil directe amb l'interior de les companyies de neurotraspàs gràcies a un «xat d'escapada de veterans», on usuaris anònims, que podien acreditar a l'administrador del xat veterania en un sector concret, compartien intimitats i maldecaps vinculats amb la seva feina. Trair la confidencialitat de la informació compartida en un d'aquests xats implicava que l'administrador revelés la identitat de l'infractor i, immediatament, fos repudiat en el sector; és a dir, quedava condemnat a quedar-se sense feina per sempre. El Nicolai no interveïa en el xat per esbravar-se, per trobar comprensió o consells vitals, com la resta de membres, el seu objectiu era un altre, però mentre no usés les dades que aconseguia a través d'aquelles converses de cap manera —més enllà del seu coneixement personal— no es posava en perill. Durant gairebé dues dècades s'havia connectat cada dia al xat, n'era un usuari conegut i respectat, i sabia tant com es podia saber de les interioritats del món de les vides de continuació. Tenia identificats els *nicks* que corresponien a persones que treballaven per a l'oligopoli i que ocupaven llocs estratègics dins l'estructura, però no havia trobat la manera d'arribar fins a la Laura. Era un suïcidi fer una pregunta, un comentari, una simple broma que desvelés interès per una vida de continua-

ció en particular. Els responsables del sistema estaven constantment a l'aguait i prenien totes les mesures perquè la seguretat de les seves ments quedés blindada.

El Nicolai va explicar a la Laura un cas ocorregut deu anys enrere. Una dona havia trucat a les portes de Célinfib, de Ciandgen i de Safir al llarg del mateix dia per saber si un tal Lou East, suposadament mort feia dos anys, estava en algun dels seus sistemes. La dona insistia que el Lou era viu, que la seva cerimònia d'encaix havia estat un muntatge i que tenia sospites que la ment de l'home era dins d'alguna de les tres companyies. Repetia que el nen de sis anys que l'acompanyava era fill seu i que tant ella com el nen necessitaven ajut econòmic de l'home perquè vivien en una situació de misèria insostenible des que ell no hi era.

La dona potser sabia que la reforma a la Llei de neurotraspàs del 2052, aprovada uns anys després de la crisi dels Marks, no només prohibia la participació de les vides de continuació en activitats que els generessin guanys econòmics, també impedia qualsevol tipus d'intervenció d'aquestes vides en el món dels cossos físics. Una ment podia rebre una herència, per exemple, però, en canvi, no podia transferir actius al món que havia deixat enrere, ni ordenar que algú altre ho fes per ella. Per llei les ments havien d'estar totalment al marge de qualsevol tipus d'activitat al món exterior; incomplir aquesta part del contracte, l'anul·lava, és a dir, la vida de continuació era donada de baixa del sistema. Eliminada definitivament. Però la dona tenia l'esperança que algú com

l'East, que s'havia mogut en les esferes més tèrboles, trobaria la manera de saltar-se les normes.

No devia comptar amb el fet que, malgrat haver aconseguit accedir a les oficines centrals de les tres empreses i d'haver fet prou rebombori per estar segura que la seva intervenció era enregistrada i que la sentien el màxim de persones possible, res arribaria a oïda del Lou, ni hi havia cap interès de posar-lo al corrent d'aquell incident protagonitzat per una dona alterada que havia quedat fitxada com a visita no desitjable.

A ella, la indiscreció li va costar cara. Algú amb més recursos va esbrinar que, efectivament, East havia signat un contracte amb Ciandgen. Dos dies després que ella truqués a les portes de l'oligopoli, un escamot paramilitar privat va irrompre a Ciandgen i va matar les persones que se'ls van interposar. Un dels components de l'escamot tenia alts coneixements del sistema, però ni tan sols va aconseguir esbrinar l'àlies del seu objectiu. L'escamot al complet va ser neutralitzat al cap de sis minuts d'haver entrat a les instal·lacions de Ciandgen. L'endemà, els agents de policia que investigaven el cas en col·laboració amb l'equip de seguretat de Ciandgen van trobar els cossos morts de la dona i el nen en una zona a la perifèria de l'àrea protegida per l'escut climàtic. Segons els forenses, els havien assassinat feia tres dies, hores després que haguessin abandonat les instal·lacions de l'última empresa de l'oligopoli on havien entrat.

Un pas en fals podria dur qualsevol a acabar com la dona i el nen, fins i tot per culpa d'un simple

malentès i, després de gairebé vint anys pendent del xat, el Nicolai hi seguia intervenint amb peus de plom.

—Laura —li va dir el Nicolai—, fa tres dies, quan tornava de la feina, un home em va cridar sota el plugim, es va apropar i em va dir el teu nom.

—Laura?

—Sí, i em va preguntar si m'interessava saber de tu. Jo li vaig fer que sí amb el cap. Em va mirar enfundat en la microgavardina i em va dir: *Et trobaré jo*. Just quan ja s'havia tombat per anar-se'n —va continuar el Nicolai— el vaig cridar: *Ei! Com has sabut qui era?*, perquè era obvi que m'havia descobert. Ell va girar la cara i em va demanar estranyat: *Què vols dir? Que com has lligat el meu nick amb mi?*, li vaig preguntar. *Quin nick?*, em va respondre. *Me n'he d'anar!* I em vaig quedar palplantat sota el plugim una estona, desconcertat, i després vaig tirar cap a casa. No me'n vaig adonar fins més tard, Laura: quan el paio em va cridar ho va fer pel meu nom. Te n'adones? Pel nom, no pel *nick*.

—Què vols dir?

—Ell em va preguntar el mateix —va somriure el Nicolai abans de prosseguir—. Doncs, això, que potser ell realment no entenia a què venia que li demanés *Com has sabut que era jo*, ni *Com has lligat el meu nick amb mi*. Jo havia donat per fet que em coneixia del xat i m'havia identificat, però crec que aquest paio no té res a veure amb el xat.

—Encara no entenc per què m'expliques tot això.

—Tens raó, Laura —va afirmar el Nicolai en to

de penediment—, i després de tants anys de no haver vingut ni un sol cop...

—Oblida't dels anys, això no té cap importància per a mi.

—Ahir al vespre, quan tornava a casa, l'home desconegut em va tornar a interceptar en el mateix lloc i a la mateixa hora. *He tardat tres dies abans de contactar-te perquè volia estar segur que no feies cap moviment estrany*, em va dir sota el plugim, *però tampoc podia esperar més. Se li ha de fer arribar un missatge a la teva amiga i tu ets la persona adequada. Segueix-me*, em va demanar. *Hem de caminar quinze minuts*. I, Laura, quinze minuts donen per molt, tan aviat m'envaïa l'emoció de l'aventura i de l'expectativa de tenir accés a la informació sobre el teu estat, finalment, com veia clar que no em podia esperar res de bo i em posava a calcular a quina velocitat hauria de córrer i durant quanta estona per arribar a casa de l'amic més proper, mentre em feia a la idea que ja no podria tornar al meu apartament mai més. No tenia la més mínima idea de qui seguia. Estabornit per les pujades d'adrenalina, no vaig ser conscient que havíem arribat fins a la perifèria de la zona protegida. *Ja hi som*, em va dir. Però allà no hi havia res. Érem enmig d'un tros de solar buit i deixat.

Quan pensava que el paio m'anava a fer la pell de la manera més previsible, va començar a donar cops secs contra el terra, primer amb un peu, després amb l'altre, eren cops precisos, ara amb la punta de la sabata, ara amb el taló, com si piqués una contrasenya en un teclat. I, no t'ho creuràs, una porció qua-

drada del terra es va enfonsar uns quants centímetres, després es va partir pel mig i es va separar, a banda i banda, en dues plaques que van quedar amagades i ens van donar pas a un interior soterrat al qual s'accedia per unes escales. Ell va començar a baixar i jo el vaig seguir. Tan aviat com els nostres caps van quedar sota el nivell del terra, les plaques es van tornar a unir i es van alçar fins a fondre's de nou amb la superfície. Jo anava rere seu, i quan vaig baixar l'últim graó em va costar assimilar el que veia. L'existència de búnquers en zones aparentment abandonades, propietat de magnats que s'hi aïllen per gaudir d'allò que no està a l'abast de la resta de ciutadans, no és una llegenda, és veritat! I, allà dins, quina sofisticació!

—Teixits, mobles, objectes reals...? —li va preguntar la Laura.

—Veig que continues amb les mateixes dèries —va respondre el Nicolai amb un somriure—. No, tecnologia, seguretat... No et pots imaginar quina instal·lació tan al·lucinant hi havia allà dins. Vaig preguntar a l'home: *Què és aquest lloc? Un lloc on podem parlar*, em va respondre, *i no em demanis si hi ha bany*, em va recomanar, *perquè de sobte et rodejaran quatre parets i un sostre, i et trobaràs en un espai acollidor de dos metres cúbics totalment equipat per a les teves necessitats, però sense que t'hagis de moure de lloc*, immediatament va riure. *Feia broma*, em va aclarir, *però si vols fer el xafarder per aquí baix, hauràs de pensar una altra cosa*, em va aconsellar. I no sé si les seves paraules van sonar més a ame-

naça o a ironia, però a partir d'aquell moment vaig confiar més en ell, no em preguntis per què. *Traquem-nos les microgavardines*, em va oferir, *aquestes no són condicions per parlar*. Apareixien i desapareixien safates gravitatòries i plataformes i falanges articulades, i cromatismes de posició i moviment que m'indicaven on situar-me, i tot s'esfumava o es tornava a encastar amb tanta precisió que tan aviat semblava que estiguéssim en una sala rònega, com en l'espai més punter i sofisticat que havia vist mai. I vam parlar asseguts en unes butaques sense color ni textura, si és que això té algun sentit. *Ja som capaços de fabricar-les en sèrie*, em va assegurar l'home sense que jo entengués per què m'ho explicava, *però esperarem deu o vint anys. Abans s'ha d'acabar de treure suc als mètodes de fabricació de reutilització total, encara que siguin més contaminants, cosa que de moment ja ens va bé perquè així es mantenen actius els escuts de canvi climàtic, dels quals també fabriquem alguns components. Perdona, m'estic desviant del motiu pel qual t'he fet venir. Jo només soc el misatger. Algú important, a qui no puc fallar, m'ha demanat de contactar amb tu i posar-te al corrent d'una qüestió vital*. I després m'ho va explicar.

—El què? —li va preguntar la Laura.

—T'adones que la conversa que hem mantingut fins ara ha estat agradable i tranquil·la?

—Sí, i amb dosi de suspens.

—Doncs necessito que la conversa continuï tenint el mateix to, que desprengui les mateixes vibracions, sigui el que sigui el que et digui. D'acord?

—D'acord.

—Laura, tu saps a què em dedico i quina és la meva especialitat. T'ho remarco perquè no t'estranyi que et faciliti tanta informació mentre soc, precisament, aquí dins, i, sobretot, quan et digui el que et diré. Mira, blindar un canal on circulen vides reals és inoperatiu, a la pràctica. I durant aquesta visita, som dues vides, dos cervells reals que circulem a través d'un canal. Vull dir que si penses que tot el que diem s'enregistra, penses bé. Però una altra cosa és quines paraules i combinacions de paraules, sempre acompanyades d'una anàlisi complexa de l'estat en què es diuen, passen als registres «considerats» i quina part d'aquests registres «considerats» passen a ser registres «sensibles». Els registres «sensibles» són els que tenen un 7% de possibilitats de ser analitzats aleatòriament sense que hi hagi una incidència que apunti cap a ells. O sigui, tot queda enregistrat, però les probabilitats que algú hi vagi a parar de casualitat són poques, sobretot si se segueixen certes pautes quant a contingut i estat emotiu. I és aquí on intervé la meva especialitat. Conec per quins marges de risc em puc moure, i no tenia una altra manera de parlar amb tu. Laura —li va dir amb un somriure i amb la veu molt calmada—, la teva vida dins el sistema està en perill.

—Per què?

—Dones senyals equívocs. T'ho explico. El cervell és un mecanisme intricat. Hi ha múltiples patrons contemplats com a normals, i el sistema afegeix noves variants de patrons a aquesta normalitat

gràcies a les aportacions involuntàries de les ments descarregades, aportacions que es detecten a partir de resultats equívocs que dona la ment quan es creuen certs indicadors entre ells, indicadors que surten de les dades d'activitat del cervell i també de les anàlisis realitzades periòdicament pels psicòlegs interns. A aquest tipus d'equívocs se'ls anomena «equívocs d'ajust», i si els senyals que dones són a causa d'aquesta variant d'equívoc, no hi ha problema.

—Hi ha altres variants?

—Sí. L'equívoc pot tenir un altre origen.

—Quin?

—Que amaguis alguna cosa.

—No amago res, és clar. Amagar? Com, si soc part d'aquest «tot» que són ells? —va preguntar ella amb una calma absoluta.

—Tu continues sent tu, i vosaltres, les ments, els feu por; no sou bestiar domesticat, sou cervells, milions de cervells. I tu dones senyals equívocs —li va insistir el Nicolai.

—I és estrany que una ment doni senyals equívocs? —li va preguntar la Laura—. No és propi de la seva complexitat?

—No parlo de rotllos filosòfics. És clar que una ment és molt complexa, però no em refereixo a un equívoc de tarannà metafísic, sinó d'un equívoc de g-e-s-t-a-k-i-o —li va dir el Nicolai lletrejant-ho fonèticament, amb una k que ella va entendre que li indicava una c—, un terme que s'usa en seguretat i que alerta que l'individu, o sigui, tu, té una intencio-

nalitat amagada, i ja et puc assegurar que, si és el cas, no deixaran que es gestí.

—No amago res.

—Potser no, i potser sí i no ho saps. La ment té moltes estratègies. Si han rebut senyals de l'existència d'un equívoc és segur que alguna cosa no encaixa. Tard o d'hora detectaran què és. Si es tracta d'un «equívoc d'ajust», tots contents, a ells els ajudes a millorar el seu espectre de matisos de personalitat i, a tu, simplement, t'apliquen uns reajustaments, i et quedes igual, perquè, de fet, el desajust ja no t'afectava, ni n'eres conscient. És una informació que els has facilitat i ells l'usen per perfeccionar els seus patrons. Però si hi ha una voluntat amagada que està germinant, com més aviat ho sàpigues, millor, i potser trobarem la manera d'enganyar el sistema i salvar-te. Si no sabem l'origen intern de l'equívoc, és impossible manipular res, redirigir les sospites... Hauràs d'esbrinar si amagues res abans que ho facin ells.

—És un tema seriós.

—Sí.

—M'hi va continuar viva.

—Sí.

—Nicolai, no tindriem aquesta conversa sense l'aparició de l'home desconegut. Te'n refies? —li va preguntar la Laura.

—Durant molts anys em vaig fer un tip d'executar preses de registres i anàlisis de veracitat. Ens vam conèixer així. —El Nicolai li va somriure de cara al panell on es representaven les ondulacions de la veu—. Hauria perdut moltes facultats si m'equivo-

qués. He vingut perquè me'n refio, i també crec que aquell per a qui treballa realment et vol ajudar. Quan seguia el desconegut camí del solar buit, no les tenia totes, però, després, un cop dins d'aquell espai enigmàtic, sense la microgavardina, el vaig poder observar bé, i escoltar: les seves intencions són netes i demostrava una gran preocupació per no fallar al teu benefactor.

—No ho entenc, Nicolai, qui em pot voler ajudar?

—Algú convençut que jo també hi estaria disposat. Per això va contactar amb mi. Recordes el que t'he dit fa un moment sobre la meva especialitat? Només tu pots resoldre què grinyola i donar-nos la informació per avançar-nos a les mesures que pugui prendre el sistema. L'única manera d'explicar-t'ho era venint, i dient-ho, però calia un expert de confiança que sabés com fer-ho. Algú que conegués com es processa la informació. Tampoc sé per què et vol ajudar la persona per a qui treballa el desconegut, però, Laura, està de la teva banda, i no m'importa què l'arrossega a voler-te salvar. Ara pensa, i pensa fora dels circuits habituals, sé que m'entens, durant vint anys has estat només un cervell i has desenvolupat capacitats que són inconcebibles per a mi, però tu sabràs com mantenir part dels teus pensaments al marge dels canals de circulació habituals. Pensa què pots estar amagant. Un cop queda demostrat que la naturalesa de l'equívoc és aquella (no en tornaré a dir el nom), actuen ràpid, però els processos de confrontació de dades són llargs, tardaran un mínim de dos mesos a tenir un veredicta concloent. Jo vindré

una setmana abans que hagin passat dos mesos des d'avui, i en el seu moment et donaré les pautes sobre com t'has de comunicar amb mi i com m'has de respondre. Si descobreixes alguna cosa abans, no demanis per veure'm, aleshores sí que activaries senyals d'alarma perquè tu ets la font del suposat conflicte que han detectat, no jo, per això la visita d'avui, reservada a petició meva, un antic amic, només passarà pels filtres estàndards. Si creus que tens informació valuosa, no esperis que vingui, durant la visita periòdica amb el psicòleg, pregunta-li en algun moment sense que sembli forçat: «Vols saber alguna cosa més?». Exactament aquestes paraules. Hem quedat així amb el desconegut, ell té accés a informació interna i estarà pendent de les transcripcions de les teves visites amb el psicòleg.

—I per què no tornes la setmana que ve? I, si encara no et puc dir res de nou, vens una setmana més tard. I ho fem així.

—Avui podríem estar parlant hores i hores i cap indicador de seguretat es bellugaria el més mínim. Si, en canvi, haguéssim parlat només dos minuts, almenys tres indicadors haurien sortit dels seus rangs de normalitat i haurien deixat un apunt en els registres. Una visita curta crida l'atenció, entre d'altres motius, perquè solen ser per passar missatges. De la mateixa manera que aixeca sospites que et comenci a visitar amb freqüència algú que no havia vingut mai abans, quan no ha estat un patró que s'ha donat des del principi del teu traspàs. Així que vindré una setmana abans que hagin passat dos mesos des

d'avui. Si hi ha res abans, ja saps què fer. Mentrestant, pensa.

—D'acord —li va dir la Laura—. Entenc que la clau la tinc jo, però no em pots donar alguna informació més que em pugui ajudar?

—T'he dit tot el que sé. La reunió amb el desconegut va ser curta.

El Nicolai va callar dos segons.

—Recordes la brometa que em va fer sobre l'excusa de demanar d'anar al bany per poder tafanejar? Primer vam seure i ell em va fer aquells comentaris sobre les butaques, després es va centrar en el missatge que m'havia de passar. Tal com va acabar, es va alçar i jo el vaig imitar i, immediatament, part de les butaques es va fer fonedissa i part es va doblegar i compactar i es va encastar al terra, que va quedar llis, com si d'allà mai n'hagués entrat ni sortit res. *Fantàstic, oi?*, em va preguntar el desconegut amb el mateix entusiasme amb què m'havia parlat de les butaques en seure-hi. *Aquest espai és una meravella, va assegurar, i estic convençut que tu saps valorar-ho. Segueix-me, si us plau, suposo que tens curiositat. Aquí no rebo gaires visites, no m'agrada, però fins i tot una persona tan recelosa de la seva intimitat, com jo, agraeix rebre'n alguna molt de tant en tant, sobretot si és qualificada i aprecia què té davant els ulls.*

»El desconegut va variar el mode de seguretat de l'espai només amb el to de la seva veu; ho vaig saber per la intensitat de la llum, que va esdevenir més càlida. No havia estat mai en una instal·lació tan impe-

cable, la barreja de tecnologia i de bon gust era paranoica. T'hauria encantat. Aparentment no hi havia res en tot l'espai, però, de fet, tenia una distribució híbrida, amb estances reals ocultes a la vista per un sistema de lents d'invisibilitat i estances virtuals de les que només s'activen quan el propietari ho vol. Jo tenia clar en què m'havia de fixar, i els canvis d'inclinació del sostre, pràcticament imperceptibles, indicaven que la major part de l'espai estava ocupat per estances reals. Allà dins hi devia haver... ves a saber què. Estava convençut que el desconegut em volia ensenyar la sala del panell central perquè jo contemplés fins a quin punt la tecnologia més puntera i el disseny s'hi fonien —ell devia saber que jo era un especialista en aquest tipus de sales, donada la meua feina—, però em va conduir a un altre tipus d'estança. La va activar amb la respiració, després d'una inspiració profunda i d'una expiració lenta i relaxada, el perfil de l'habitació es va anar marcant en l'espai en un to guix, i l'entrada, aleshores ja visible, va prendre la textura d'una fina capa de gel que va fer l'efecte d'esquerdar-se, fondre's i que va desaparèixer terra avall.

»L'home va avançar cap dins i jo el vaig seguir, i la porta es va recompondre rere nostre. Era una sala d'arxius. Milers de documents protegits individualment entre planxes transparents, en tres pisos de fileres disposades a banda i banda. Quan ens hi vam endinsar, al fons es va activar un taulell d'estudi. Jo vaig fer un gir de tres-cents seixanta graus sobre mi mateix per contemplar tot el que em rodejava. *Docu-*

ments —li vaig dir. *Sí, una mica de tot* —em va respondre. De seguida, el desconegut es va escurar la gola. *Sí, és clar* —vaig assentir amb el cap. Ell va saber que l'havia entès i em va somriure. Era hora que me n'anés.

També va arribar l'hora que el Nicolai acabés la visita, i se'n va anar.